

KAREL ČAPEK
DEVATERO
POHÁDEK

A JEŠTĚ JEDNA
OD JOSEFA ČAPKA
JAKO PŘÍVAŽEK

TRIÁDA

Devatero pohádek
a ještě jedna
od Josefa Čapka jako přívazek

KAREL ČAPEK
DEVATERO
POHÁDEK
A JEŠTĚ JEDNA
OD JOSEFA ČAPKA
JAKO PŘÍVAŽEK

TRIÁDA

Text „O tlustém pradědečkovi a loupežnících“
& illustrations © Josef Čapek, dědicové – 2013
ISBN 978-80-7474-070-1 (tištěná verze)
ISBN 978-80-7474-089-3 (PDF)

VELKÁ KOČIČÍ POHÁDKA

1. Kterak král kočku kupoval

V zemi Taškárů panoval král, a můžeme říci, že panoval šťastně, protože, když to musilo být, všichni poddaní ho poslouchali ochotně a s láskou. Jen někdo ho občas neposlechl, a to byla jeho dceruška, malá princezna.

Dobře jí král poručil, aby si nehrála s míčem na zámeckém schodišti; ale kdežpak! Sotva si jednou její chůva chvilinku zdřímla, princezna už byla na schodech se svým míčem, a tu, jestli ji snad Pán Bůh potrestal nebo jí čert nastavil nohu, upadla a rozbila si koleno. Seděla na schodech a plakala – kdyby to nebyla princezna, řekli bychom, že křičela na celé kolo. Toť se rozumí, hned se seběhly dvorní dámy s křišťálovými umyvadly a hedvábnými obvazy, deset královských lékařů a tři dvorní kaplani, ale princezně bolest vzít nemohl žádný z nich.

Tu se šourala cestou nějaká babička, a když viděla princeznu na schodech plakat, klekla si k ní a povídá pěkně: „Ale neplačte, princezno. Kdybych vám přinesla zvíře, které má oči smaragdové, a přece mu je nikdo neukradne, vousy takovéhle, a přece to není mužský, kožich jiskrný, a přece mu neshoří, nožičky hedvábné, a přece si je nikdy neprochodí, a v kapsičkách šestnáct nožů, a přece si masa nenakrájí, že byste už ani nezaplakala?“

Princezna se podívala na babičku, z jednoho modrého oka ještě jí tekly slzy, ale druhé se už smálo radostí. „Vždyť, babičko,“ povídá, „takové zvíře na světě není.“

„Ale je,“ pravila babička, „kdyby mně pan král dal, oč bych si řekla, hned bych vám je donesla.“ To řekla a belhala se pomalu pryč.

Princezna zůstala sedět na schodech, ale už neplakala; jen přemýšlela, jaké to může být zvíře. A tu jí přišlo líto, že ho nemá, že jí babička nic nepřinese, a začala znovu tiše plakat. Stalo se, že se pan král zrovna díval z okna, protože chtěl vědět, proč princezna tolik křičela, a tak všechno viděl a slyšel. Když viděl, že babička princeznu tak

hezky utišila, sedl si zase na trůn doprostřed svých ministrů a rádců, ale to zvíře mu nešlo z hlavy. „Má oči smaragdové,“ opakoval si pořád, „a přece mu je nikdo neukradne, vousy má takovéhle, a přece to není mužský, má kožich jiskrný, a přece mu neshoří, nožičky má hedvábné, a přece si je neprochodí, a v kapsičkách má šestnáct nožů, a přece si masa nenakrájí; co to je?“ Když ministři viděli, že pan král si pořád něco šeptá, vrtí hlavou a ukazuje si rukama pod nosem velikánské vousy, nemohli pochopit, co se to s ním děje, až konečně se starý kancléř krále přímo zeptal.

„Přemyslím,“ řekl král, „jaké to je zvíře: má oči smaragdové, a přece mu je nikdo neukradne; vousy má takovéhle, a přece to není mužský; má kožich jiskrný, a přece mu neshoří; nožičky má hedvábné, a přece si je nikdy neprochodí, a v kapsičkách má šestnáct nožů, a přece si masa nenakrájí; co to je?“

Teď zase ministři a rádcové seděli, vrtěli hlavou a ukazovali si rukama pod nosem velikánské vousy, ale nikdo nemohl uhodnout, jaké to je zvíře. Konečně starý kancléř za všechny povídá, jako to řekla princezna babičce: „Vždyť, pane králi, takové zvíře na světě není.“

Ale král si nedal říci a poslal za babičkou nejrychlejšího kurýra. Kurýr letí na koni, letí, až jiskry pod kopyty tryskají, a tu, hle, sedí babička před svou chalupou. „Babičko,“ křikl kurýr z koně, „pan král musí mít to zvíře.“

„Bude mít,“ povídá babička, „co chce, dá-li mně tolik tolarů, co se vejde nejlepšího stříbra pod čepec královy maminky.“

Letí kurýr zpátky k paláci, až se prach k obloze zvedá. „Pane králi,“ hlásí, „babička to zvíře přivede, dáte-li jí tolik tolarů, co se vejde nejlepšího stříbra pod čepec vaší maminky.“

„To nebude mnoho,“ myslil si král, a zapřisáhl se velikou přísahou, že dá babičce zrovna tolik tolarů; ale hned šel k své mamince. „Maminko,“ povídá, „dostaneme návštěvu. Vezměte si ten malinký hezký

čepeček, ten nejmenší ze všech, co vám pokrývá jen drdůlek vlasů.“
A stará maminka mu to udělala po vůli.

Babička tedy přišla do paláce a nesla na zádech nůši pěkně zavázanou šátkem. Ve velikém sále už čekal král, jeho maminka i malá princezna; ale i všichni ministři, tajní radové, vojevůdci a předsedové čekali, ani nedýchali zvědavostí. Babička pomalu, pomalu rozvazovala šátek; sám král sestoupil z trůnu, aby to zvíře viděl zblízka. Konečně babička strhla šátek, a z nůše vylítla černá kočka a jedním skokem seděla na trůně.

„Ale babičko,“ zvolal král zklamaně, „vy nás šidíte; vždyť je to jenom kočka!“

Babička si podepřela ruce v bok: „Já že vás šidím? Jen se podívejte,“ řekla a ukazovala na kočku. Jak vám ta kočka seděla na trůně, svítily jí oči zeleně, jako nejkrásnější smaragdy. „Jen se podívejte,“ řekla tedy babička, „nemá-li oči smaragdové. A ty jí, pane králi, neukradne nikdo. A vousy má také, a není mužský.“

„Ale,“ namítal král, „vždyť, babičko, má kožich černý a ne jiskrný.“

„Jen počkejte,“ bránila se babička a pohladila kočku proti srsti. Opravdu bylo slyšet praskot malých elektrických jisker. „A nožičky,“ řekla dále babička, „má hedvábné. Ani malá princezna, kdyby šla bosa a po špičkách, by neběžela tišeji.“

„Dobrá,“ připouštěl král, „ale zato nemá ani jediné kapsičky, ani šestnáct nožů.“

„Kapsičky,“ povídá babička, „má na tlapkách, a v každé ostrý nůž-drápek. Jen si je spočítejte, není-li jich šestnáct.“

Král tedy pokynul starému kancléři, aby spočítal kočce dráčky. Kancléř se naklonil ke kočce a chytil ji za nohu, aby počítal; ale kočka jen prskla a už ho sekla hned vedle oka.

Kancléř se narovnal, držel se za oko a řekl: „Já, pane králi, mám už slabé oči, ale myslím, že těch drápků je mnoho. O čtyřech vím jistě.“

Tu pokynul král prvnímu komorníkovi, aby spočítal kočce drápky. Komorník chytil kočku, aby počítal, ale hnedle se zvedl celý rudý, ohmatával si nos a pravil: „Bude jich, pane králi, dohromady dvanáct. Já jsem jich napočítal osm, čtyři na každé straně.“

Tu pokynul král svému nejvyššímu předsedovi, aby spočítal kočce drápky; ale jenjen že se ten ctihodný pán ke kočce sehnul, už se zas narovnal, hladil si poškrábanou bradu a řekl: „Je jich opravdu zrovna šestnáct, pane králi. Čtyř posledních jsem se právě dopočítal.“

„Inu, co platno,“ vzdychl si král, „to už tu kočku musím koupit. Ale vy jste, babičko, jářku, taškářka.“

Tak tedy nezbylo králi, než aby vysázel na stůl stříbrné toлары; pak vzal své mamince z hlavy ten malý, ze všech nejmenší čepeček a položil jej na toлары. Čepeček byl tak malý, že se pod něj vešlo zrovna jen pět toларů.

„Tu máte, babičko, svých pět toларů a jděte s Pánem Bohem,“ řekl král a byl rád, že to pořídil tak lacino.

Ale babička vrtěla hlavou a povídá: „To jsme si, pane králi, neudělali. Vy mně máte dát tolik toларů, co se vejde nejlepšího stříbra pod čepec vaší maminky.“

„Vždyť ale vidíte,“ bránil se král, „že se pod čepec vejde zrovna jen pět toларů z nejlepšího stříbra.“

Babička vzala čepeček do ruky, hladila jej, točila na dlani a povídá pomalu: „Myslím, pane králi, že nejlepší stříbro na světě jsou stříbrné vlasy vaší maminky.“

Král se podíval na babičku, podíval se na maminku a řekl tiše: „Máte pravdu, babičko.“

Tu babička posadila čepeček pěkně na hlavu královny maminky, pohladila jí bílé vlasy a řekla: „A teď mi, pane králi, máte dát tolik toларů, co je stříbrných vlásků pod čepcem vaší maminky.“

Král se podivil, král se zamračil, král se konečně usmál a pravil: „Vy jste ale, babičko, tuze veliká taškářka.“

Nu ale, děti, přísaha je přísaha, a tak musel král zaplatit babičce, oč žádala. Poprosil tedy svou maminku, aby si sedla, a nařídil svému nejvyššímu účetnímu, aby jí spočítal stříbrné vlasy, které se jí vejdu pod ten čepeček. Účetní počítá, počítá, a králova maminka pěkně drží, ani se nepohne, a v tom, to víte, stáří má rádo spánek a lehko zadřímne – zkrátka králova maminka usnula.

Zatímco tak spala, počítal účetní vlasek po vlásku; a když se právě dopočítal jednoho tisíce, snad že silněji zatahal za jeden stříbrný vlas, králova maminka se probudila.

„Au,“ vykřikla, „proč mne budíte? Měla jsem živý sen; zdálo se mi, že právě překročil příští král hranice naší země.“

Babička sebou trhla. „To je divné,“ vyhrkla, „zrovna dnes se má ke mně nastěhovat můj vnouček z přespólní říše.“

Ale král ani neposlouchal a zvolal: „Odkudpak, maminko, odkudpak přijde příští král naší země? Ze kterého královského dvora?“

„To nevím,“ řekla králova maminka, „protože jste mne zrovna probudili.“

Zatím nejvyšší účetní počítal dál, a králova maminka zase usnula. Účetní počítá, počítá už do dvou tisíc, a tu se mu zase utrhla ruka a on zatahal silně za stříbrný vlas.

„Ale chaso,“ vykřikla králova maminka, „proč jste mne probudili? Právě se mi zdálo, že příštího krále sem nepřivede nikdo jiný než tahle černá kočka.“

„Jděte, maminko,“ divil se král, „kdopak jakživ slyšel, že by kočka někoho do domu přivedla?“

„Už to tak bude,“ řekla králova maminka, „ale teď mne nechte spát.“

Znovu usnula králova maminka, a znovu počítal účetní. Když se dopočítal tři tisíců a posledního, zatřásla se mu ruka a on nechtě zase silně zatahal.

„Ach vy daremní,“ vykřikla králova maminka, „nenecháte starou

bábu chvilku spát. Zrovna se mi zdálo, že sem příští král přijede se svým celým domem.“

„No to mně už, maminko, odpusťte,“ řekl na to král, „ale tohle asi nebude pravda. Kdopak by mohl s sebou přivést celý královský zámek?“

„Nemluv, hochu, nadarmo,“ kárala ho maminka. „Člověk nikdy neví, co se může stát.“

„Baže,“ kývala hlavou babička, „dobře říká panímáma, pane králi. Mému nebožtíku muži, dej mu Pán Bůh nebe, prorokovala cikánka: Jednou ti kohout sezobe celý statek. A tu se táta dal, chudák, do smíchu a povídá: No víte, cikánko, tohle asi nebude pravda. Zrovna jako vy, pane králi.“

„A co,“ ptal se král dychtivě, „že to nebyla pravda?“

Babička si začala utírat slzy. „Inu, jednou pak přiletěl červený kohout, jako požár, a všechno nám sezobal. Táta pak chodil jako bez ducha a říkal pořád: Cikánka měla pravdu! Cikánka měla pravdu! A teď už je, chudák, dvacet let na pravdě boží.“

Tu se babička rozplakala; ale králova maminka ji vzala kolem krku, hladila ji po tváři a povídala: „Neplačte, babičko, nebo já začnu taky.“ Toho se král lekl, a proto začal honem cinkat penězi. Sázel na stůl tolar po tolaru, až jich vysázel tři tisíce, zrovna tolik, co se vešlo stříbrných vlasů pod čepec královy maminky. „Tak, babičko,“ řekl, „tadyhle máte a Pán Bůh vám to požehnej; ale z vás by člověk nezbohatl.“

Babička se zasmála, a všichni se zasmáli s ní – a začala strkat tolary do kapsáře. Ale kdež by kapsář stačil! musela nahrnout tolary do nůše, a byla jich nůše plná, že ji babička ani neuzvedla. Dva vojevůdcové a sám král jí pomohli vysadit nůši na záda, a tu se babička pěkně všem uklonila, rozloučila se s královou maminkou a jenom se ještě točila, aby se naposledy podívala na svou černou kočku Jůru. Ale Jůra nikde. Babička se točí, volá „na čičící, na čičící“ – kočka nic. Ale za trůnem koukají něčí nožičky; babička tam jde po špičkách a vidí – princezna usnula v koutku za trůnem a na jejím klíně spí a přede drahocenná

Jůra. Tu babička sáhla do kapsy a strčila princezně do dlaně tolar; jestli jí jej chtěla dát na památku, pak se tuze spletla, protože když se princezna probudila a našla na klíně kočku a v dlani tolar, vzala kočku do náručí a šla s ní ten tolar nejkratší cestou promlsat. Ale snad i to babička věděla předem.

Zatímco princezna ještě spala, byla už babička dávno doma, ráda, že přinesla tolik peněz, že nechala Jůru v dobrých rukou, a nejraději proto, že zrovna přivezl forman z přespolní říše jejího vnoučka Vaška.

2. Co všechno kočka dovede

Tedy jak víte, ta kočka se jmenovala Jůra, ale princezna jí říkala ještě všelijak: macek a macourek, čiča, čičinka a čičánek, lízinka, mica a micinka, mourek, kočičák a kočenska, a z toho už vidíte, že ji měla tuze ráda. Sotva ráno otevřela oči, už našla macka na peřině: Jůra si tam, lenoch, hověla a předla, aby se zdálo, že něco dělá. Obě se pak umyly současně, kočka ovšem o mnoho důkladněji, třebaže jen tlapkou a jazykem; zato zůstala dávno ještě čistá, když už se princezna umazala tak pořádně a všestranně, jak to jen děti dovedou.

Ale přitom byla Jůra kočka jako každá jiná: jenomže ráda seděla a dřímala na královském trůně, což se jiným kočkám obyčejně nestává. Snad si při tom vzpomínala, že její vzdálený strýček, lev, je králem všech zvířat. Nebo to jen tak vypadalo, jako by vzpomínala; stačilo, aby nějaká myš vystrčila z díry hlavu – jedním skokem ji Jůra měla a šla ji pyšně položit k nohám trůnu, ať to bylo před sebevětším a slavnějším shromážděním.

Jednou měl král porovnat při dvou velmožných pánů. Oba stáli před stupni trůnu a hádali se náramně, kdo z nich je v právu. Když byli v nejlepší, přišla Jůra, položila na zem chycenou myš a čekala s hrdostí, že bude pochválena. První pán si jí ani nevšimnul, zato

druhý se rychle shýbl a Jůru pohladil. „Aha,“ řekl si král hnedle, „tohle je člověk spravedlivý, protože má uznání ke každé zásluze.“ A vida, ukázalo se pak, že měl pravdu.

Tak vám měl král v paláci dva psy, jeden se jmenoval Buffo a druhý Buffino. Když uviděli poprvé Jůru dřímat na zápraží, koukli se na sebe, jako by si chtěli říci: „Poslouchej, kolego, tohleto není našinec.“ A jako by se smluvili, hnali se na ubohou Jůru. Kočka jen couvla ke zdi a naježila ocas, že byl tlustý jako koštiště. Kdyby byli Buffo a Buffino chytřejší, věděli by, co tím kočka míní, když tak naježí ocas; ale že byli hloupí, chtěli si k ní nejdříve čuchnout. Napřed Buffo, ale jen si čuchnul, už dostal takovou přes nos, že zakviknul, stáhl ocas a dal se na takový útěk, že se po celou hodinu nemohl zastavit a ještě pak dva dny se třásl leknutím.

Když to Buffino viděl, trochu se zarazil, ale myslel si, že musí dělat hrdinu. „Poslouchej, zmetku,“ povídá Jůře, „se mnou si nezačínej; já dovedu štěkat tak, že se mne i měsíc na nebi bojí.“ A na důkaz toho zaštěkal tak silně, že na míli cesty popraskaly tabulky ve všech oknech.

Ale Jůra nemrkla ani očima, a když Buffino doštěkal, řekla: „No, křičet trochu dovedeš, ale když já zasyčím, i hadovi stydne v žilách strachem krev.“ A přitom zasyčela tak hrozně, že Buffinovi se strachem zježil každý vlas.

Když se trochu vzpamatoval, začal znovu: „No co, syčet ještě není hrdinství; ale koukej, jak já dovedu utíkat!“ A než se kočka nadála, oběhl kolem dokola celý palác tak rychle, že se z toho samotnému paláci zatočila hlava.

Jůra se tomu tuze podivila, ale dělala jakoby nic. „No,“ povídá, „aspoň vím, jak budeš přede mnou utíkat; ale kdyby na mne přišel někdo stotisíckrát silnější než ty, já bych mu utekla takhle.“ A třemi skoky byla nahoře v koruně vysokého stromu – tak vysoko, že z toho Buffino dostal hroznou závrať.

Když zase přišel k sobě, řekl: „No víš, pořádný pes po stromech ani neleze; ale chceš-li už vědět, co já dovedu, dej pozor: čichám, čichám, že královna v sousední říši peče k obědu holoubata, a my že budeme mít zítra v poledne pečenou husu.“

Kočka si potajmu čichla také, ale nic necítila; podivila se tedy nesmírně, jaký má pes náramný čich, ale nedala na sobě nic znát. „No,“ řekla, „to nic není proti mému sluchu; já například slyším, že právě teď naší královně spadla na zem jehla a že v sousední říši budou za čtvrt hodiny zvonit poledne.“

Nad tím zase žasl Buffino, ale aby se jen tak nepoddal, řekl: „No tak, víš co? Nebudeme už na sebe štěkat. Neboj se mne a slez dolů.“

„Já,“ povídá na to Jůra, „se tě ovšem nebojím. Ale víš co? Neboj se mne ty a vylez sem ke mně na strom.“

„Já,“ povídá Buffino, „bych hnedle vylezl; ale dřív musíš na důkaz přátelství vrtět takhle ocasem, jako to děláme my psi.“ Při tom začal vrtět ocasem tak rychle, že to svištělo.

Jůra to zkouší, zkouší, ale nějak jí to nešlo; no bodejť, když tomu Pán Bůh naučil jenom psy! Ale přece, aby si nezahlavila nějakou bázlivost, slezla ze stromu a šla k Buffinovi. „My kočky,“ povídá, „když nemyslíme na nic zlého, takhle předeme. Mohl bys to maličko zkusit z přátelství ke mně.“

Buffino tedy zkusil trochu příst, ale kdežpak! vyšlo z něho takové zavřčení, že se sám zastyděl. „Pojď,“ řekl honem, „půjdeme raději před vrata štěkat na lidi; to ti je, člověče, báječná psina!“

„Myslím,“ namítala Jůra skromně, „že bych to hrubě nedovedla; ale nemáš-li nic proti tomu, půjdeme si sednout na kraj střechy a dívat se na všechno hodně zvysoka.“

„Odpusť,“ řekl Buffino rozpačitě, „ale když jsem vysoko, tak ti mám takovou jakousi závrať. Nejlepší by bylo, kdybychom šli spolu honit zajíce.“

„Zajíce,“ povídá kočka, „bych honit nedovedla; já nemám, hochu,

takové nohy. Ale kdybys šel se mnou, ukázala bych ti strom, kde bychom mohli spolu chytat ptáčky.“

Buffino smutně přemýšlel. „Járku, Jůro,“ povídá konečně, „takhle by to nešlo dohromady. Víš ty co? Já zůstanu psem v lese a na ulici, a ty zůstaneš kočkou na stromech a na střeše. Ale tady v paláci a na dvoře a v zahradě nebudeme pes a kočka, ale dva kamarádi.“

To se také stalo, a oba si na sebe zvykli tak, že si odkoukali i své způsoby. Tak Jůra se naučila běhat za princeznou jako pes, a Buffino, když viděl, že kočka nosí králi k nohám ulovené myši, nosil mu před trůn vítězoslavně kosti, které vyhrabal na smetišti či našel na ulici. Za tohle ovšem nebyl tak chválen jako kočka za své myši.

Jednou byla hluboká noc a Buffino spal ve své boudě; to víte, děti, že královský pes má boudu z cedrového dřeva a z mahagonu. Zrovna se mu zdálo, že vidí zajíce, a hnal se za ním tak, že se mu i ve spaní pracky škubaly, když tu ucítil na nose lehkou ťafku. „Ha,“ vyletěl ze spaní, „ha, co se děje?“

„Pst,“ zašeptal známý hlas, „buď trochu tiše.“ Buffino poznal Jůru; byla černější než noc, jen její zelené oči chytře a vzrušeně svítily. „Sedím ti na střeše,“ vypravovala Jůra šeptem, „a myslím na ledacos, jak už mám ve zvyku; a tu, vždyť znáš můj sluch, slyším něčí kroky daleko, daleko odtud v královské zahradě.“

„Ha,“ zvolal Buffino.

„Tiše,“ zasykla Jůra. „Četu, Buffino, že to je zloděj. Víš ty co? Půjdeme ho chytit.“

„Ba,“ vyštěkl pes samou horlivostí, „ba, už běžím.“ Sebrali se a šli spolu do zahrady.

Byla černočerná noc. Buffino chtěl běžet napřed, ale tuze se potmě mátl a klopytál každým krokem. „Jůro,“ šeptal úzkostně. „Jůro, vždyť já nevidím na krok!“

„Já,“ řekla Jůra, „vidím v noci jako ve dne. Půjdu napřed a ty jdi po čichu za mnou.“ To také udělali.

„Oho,“ vyhrkl Buffino najednou, „čichám něčí stopy.“ S nosem až u země hnal se teď po stopě, jako by nejjasněji viděl. Jůra za ním. „Pst,“ zašeptala po chvílce, „už ho vidím. Je zrovna před tebou.“

„Aha,“ vykřikl Buffino silným hlasem, „hrrrr, hrrrr na něj, vrrrrrh-
něte se na něj! Ha, ha, chlape, ha darrebo, ha padouchu, ha ty halamo!
Škrrrrrť ho, dav ho, mať ho, mlať ho, vyhrrrrň si na něj rrrrukávy
a rrrroztrrrrhej ho! Ha, ha, ha!“

Když to zloděj slyšel, lekl se strašně a dal se na útěk. Buffino za ním, pokousal mu lýtka, roztrhal nohavice, skočil mu pod nohy, že ho porazil, a ještě mu nakouzl ucho. Zloděj tak tak že mohl vyskočit a vylezl strachem na strom. Ale teď zas přišla řada na Jůru: vylezla za ním, skočila mu do týla a drápala, kousala, škrabala, sekala, jak jen mohla, „Pfff,“ prskala při tom a syčela, „zasssolím ti, ussmrtím tě, nasssekám ti, rozsssápu tě na kussy.“

„Ha,“ řval dole Buffino, „dav ho, prašť ho, vraždi ho, sraz ho, hoď mi ho, zab ho, bouchni ho, spoutej ho, kousni, nepusť ho!“

„Vzdávám se,“ vykřikl zloděj v smrtelné úzkosti a spadl ze stromu jako pytel, klekl na kolena, zvedl ruce k nebi a prosil: „Nezabíjejte mne, prosím vás, vždyť já se už vzdávám. Vedťte mne, proboha, kam chcete!“

Tak tedy se dali na cestu zpátky: napřed Jůra s ocasem vztyčeným jako šavle, pak zloděj s rukama zdviženýma, a naposledy Buffino. Na půl cestě je potkaly stráže s lucernami, protože ten hluk je probudil, a připojily se k průvodu. Tak přivedli Jůra a Buffino zloděje s velikou slávou do zámku. Sám král a králka se vzbudili a dívali se na to oknem, jen princezna spala a zaspala to všechno, a byla by zaspala snad i snídani, kdyby si Jůra, jako každého rána, nebyla přišla pohovět do jejích peřin s tváří tak líbeznou, jako by se docela nic nebylo v noci přihodilo.

Ledacos ještě Jůra dovedla, ale to by ta pohádka neměla ani konce. Proto jen v rychlosti povím, že někdy chytala tlapkou v potůčku ryby, žrala ráda okurkový salát, chytala ptáčky, třeba to měla zakázáno,

a přitom se tvářila nevinně jako anděl a dovedla si hrát tak hezky, že by se člověk na to celý den díval. Kdo by chtěl vědět o Jůře ještě něco víc, ať se jen s láskou dívá na kteroukoliv kočku; každá má v sobě kus Jůry a každá dovede tisíce pěkných a veselých kousků a neskrývá se s nimi před nikým, kdo ji netrápí.

3. Jak detektivové kouzelníka honili

Když už si povídáme o tom, co všechno kočka dovede, musíme vypravovat ještě něco. Princezna kdesi cosi slyšela, že když číča padá z výšky, spadne vždycky na nohy a nic si při tom neudělá. I sebrala jednou Jůru, vylezla s ní na půdu, a aby to zkusila, pustila milou Jůru okýnkem dolů z náramné výšky. Honem pak vykoukla, spadla-li její micka opravdu na nohy; ale Jůra nespadla na nohy, protože spadla na hlavu jednomu pánovi, který šel zrovna dole po ulici. Snad mu Jůra v tom pádu nějak zařala drápky do hlavy nebo co se mu na tom jinak nelíbilo – zkrátka nenechal si kočku sedět na hlavě, jak snad si princezna myslela, že by měl udělat, nýbrž sundal ji, vstrčil ji pod kabát a rychlým krokem zmizel.

Plačky mračky běžela princezna z půdy a rovnou k panu králi. „Bů bů,“ plakala, „šel dole pán a ukradl nám Jů–Jůuru!“

Slyšel to král a lekl se. „Kočka sem, kočka tam,“ myslél si, „ale tahle kočka má k nám přivést příštího krále. Tu bych,“ myslél si, „přece jen nerad ztratil.“

Honem si dal zavolat policejního prezidenta. „Tak a tak,“ povídá mu, „někdo nám ukradl černou kočku Jůru. Nesl ji pod kabátem a šel pryč tudy tam pryč.“

Policejní prezident svařtil obočí, přemýšlel půl hodiny a pak řekl: „Pane králi, já tu kočku najdu, s pomocí Pána Boha, policie veřejné i tajné, všeho vojska, dělostřelectva, loďstva, hasičstva, lodí podmořských i vzducholodí, věštců, kartářek a všeho ostatního obyvatelstva.“

Hned dal prezident svolat své nejlepší detektývy. Detektýv, děti, to je pán, který je ve službách tajné policie a je oblečen jako každý jiný člověk, jenomže je vždycky za něco přestrojen, aby ho nikdo nepoznal. A detektýv na všechno přijde, všechno nalezne, každého dohání, všechno dovede a nebojí se ničeho. Jak vidíte, není to tak lehké, být detektývem.

Hned tedy svolal prezident své nejlepší detektývy. Byli to tři bratři, Všetečka, Všudybyl a Vševěd; dále lstivý Ital Signor Mazzani, veselý tlustý Francouz Monsieur Valise, slovanský obr baťaška Jakolev a zasmušilý, nemluvný Skot Mister Nevrlay. Pět slov, a už věděli, oč jde; a kdo prý toho zloděje chytí, dostane velikou odměnu.

„Si,“ zvolal Mazzani.

„Qui,“ řekl vesele Valise.

„Mm,“ zamručel Jakolev.

„Well,“ dodal Nevrlay stručně.

Všetečka, Všudybyl a Vševěd na sebe prostě mrkli.

Za čtvrt hodiny zvěděl Všetečka, že pán s černou kočkou pod kabátem šel Spálenou ulicí.

Za půl hodiny přinesl Všudybyl, že pán s černou kočkou pod kabátem zahnul nahoru na Vinohrady.

Za hodinu přihnal se Vševěd, že pán s černou kočkou pod kabátem sedí ve strašnické hospodě u sklenice piva.

Mazzani, Valise, Jakolev a Nevrlay vskočili do připraveného automobilu a hnali se letem do Strašnic.

„Hoši,“ řekl Mazzani, když tam dojeli, „zločince tak prohnáno se musíme zmocnit lstí. Nechte mne jednat.“ Přitom, chytrák, myslel jen na to, aby slíbenou odměnu dostal sám.

Převlékl se tedy rychle za provazníka, který prodává provazy, a pustil se do hostince. Vidí tam sedět cizince v černých šatech, černovlasého, černovousého, bledých tváří a překrásných, třebaže tesklivých očí. „To je on,“ pochopil detektýv ihned.

„Pane siñore kavaljére,“ začal na něj švadronit lámanou češtinou, „prodávám provazy, krásné, pevné provazy, nejsou k přetržení, nejsou k rozvázání, provazy jako ze železa.“ Přitom ukazoval své provazy, všelijak je rozkládal, natahoval, roztahoval, rozvíjel, přehazoval z ruky do ruky, ale při tom mu oči jenjen jely po tom, aby honem hodil kličku z provazů cizinci na ruce, zadrhl rychle a svázal.